

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΧΟΥΑΝΙΤΑ: Η κόρη του ζωγράφου από τη Σάμο Το μοιραίο βράδυ και το τραγικό τέλος

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 14

Ανάμεσα στους πρώτους που πήγαν στον τόπο του εγκλήματος ήταν και ο αρχηγός της αστυνομίας του Μοντεβιδέο, ο Εντουάρντο Κορντίγκο. Ο Εντουάρντο Κορντίγκο, ένας εύσωμος άνδρας με ελάχιστα μαλλιά, σχεδόν καραφλός, έδειχνε πολύ μεγαλύτερος παρόλο που ήταν μόνο πενήντα χρόνων.

Η θέση του ως αρχηγού της αστυνομίας του έδινε πολλά προνόμια, δύναμη και επιρροή και του άνοιγε μεγάλες πόρτες σε μια εποχή που θα μπορούσες να εξαγοράσεις το κάθε τι, ακόμη και την ζωή. Ζούσε σε μια πολύ αμαρτωλή πόλη. Ήξερε να εκμεταλλευτεί την δύναμη και την εξουσία που του έδινε η θέση του, χωρίς να προδίδεται ή να δίνει υποψίες.

Ποτέ του δεν υπήρξε αδιάφορος. Αντίθετα εξαγοράστηκε πολλές φορές. Όμως την κάθε φορά φρόντιζε ο άλλος να μη μπορεί να εκμεταλλευτεί την εξαγορά του. Με ελάχιστη μόρφωση, μόνο από ένστικτο, υπολόγιζε στο άτομο που είχε απέναντι του και περίμενε. Τον στρίμωχνε στον τοίχο μόνο την κατάλληλη στιγμή, όταν ο άλλος δεν είχε την δύναμη να αντιδράσει.

Όταν αντίκρισε τους δύο νεκρούς και τους αναγνώρισε, έστειλε αμέσως ένα δικό του αστυνομικό να ειδοποιήσει τον Βαν ντε Φλου.

Ο Εντουάρντο Κορντίγκο είπε στον Βαν ντε Φλου:

-Η αστυνομία θα συνεχίσει τις έρευνες για τα αίτια του θανάτου των δύο ανδρών. Και τα δύο θύματα έφεραν βρετανικό διαβατήριο. Είναι ξένοι υπήκοοι. Θα φροντίσει η βρετανική πρεσβεία να ειδοποιήσει τυχόν συγγενείς αν πράγματι υπάρχουν. Εμείς θα περιμένουμε εντολή δική τους για την τύχη της σορού των νεκρών. Συνήθως αν δεν βρεθούν συγγενείς, μας δίνουν το δικαίωμα για την ταφή τους.

Όμως εμείς κύριε Βαν ντε Φλου δεν σταματάμε μέχρι εδώ. Μας περιμένει μεγάλος και δύσκολος δρόμος.

Γνωρίζαμε εδώ και λίγο καιρό ότι ο βρετανός πράκτορας ο Long Tree, δεν ήταν καθόλου βρετανός αλλά Γερμανός κατάσκοπος. Αλλά περιμέναμε την κατάλληλη στιγμή. Και όμως δεν διαφυλάξαμε και δεν προστατέψαμε τον Φριτς Γουλφ. Αποτέλεσμα να χάσουμε όχι μόνο τα διαμάντια αλλά και την πιθανότητα να κατείχε και τον κωδικό των οπλικών συστημάτων. Ξέρεις πόσες ισχυρές συμμαχικές χώρες ενδιαφέρονται για αυτά;

Φέρουμε όλοι ευθύνη. Την μεγαλύτερη όμως την φέρνεις εσύ κύριε Βαν ντε Φλου, που τον πήρες υπό την προστασία σου και τον φιλοξένησες σπίτι σου.

Για πρώτη φορά στα χρόνια της παντοδυναμίας του, ο Βαν ντε Φλου έβλεπε τον εαυτό του αδύ-

νατο, εκτεθειμένο και ακάλυπτο. Όλοι αυτοί που υποκλίνονταν μπροστά του, είναι έτοιμοι να στρέψουν τα όπλα εναντίον του. Και πρώτος ο αρχηγός της αστυνομίας.

- Δεν είναι ο θάνατος ενός ναζι κύριε Βαν ντε Φλου που ενδιαφέρει, του είπε, με ένα ψυχρό ύφος, ο Εντουάρντο Κορντίγκο, αλλά ότι χάθηκαν τα διαμάντια και πιθανόν ο κωδικός για τα οπλικά συστήματα, που είχαμε όλοι εντολή να τα βρούμε.

Ο Βαν ντε Φλου δεν μιλούσε. Δεν περίμενε να βρεθεί σε τόσο δύσκολη θέση. Ο Εντουάρντο Κορντίγκο, που για χρόνια, τον εξυπηρετούσε, με το αζημίωτο φυσικά, τώρα στεκόταν μπροστά του σαν το μεγάλο αφεντικό.

Όμως δεν ήταν αυτός το μεγάλο αφεντικό. Ο Βαν ντε Φλου από την πρώτη στιγμή κατάλαβε ότι ο Εντουάρντο Κορντίγκο θέλησε να τον εκβιάσει, για να φανεί αρεστός στους ανωτέρους του.

Ποιοι ήταν αυτοί;

Ο Βαν ντε Φλου γύρισε σε μια στιγμή και του είπε:

-Θα έρθω σε επαφή με την βρετανική πρεσβεία. Πρέπει να βρούμε την άκρη.

-Δεν θα πας εσύ, απάντησε ο αρχηγός της αστυνομίας.

-Μήπως εσύ Εντουάρντο μπορείς να πας; Να τους πεις τι έγινε;

Ο Εντουάρντο κατάλαβε πως στην βρετανική πρεσβεία θα δεχόταν με μεγάλη ευκολία τον Βαν ντε Φλου παρά τον ίδιο. Ήθελε όμως να μείνει στο παιχνίδι. Υποχώρησε όπως πάντοτε έκανε, όταν δεν είχε δυνατό χαρτί. Ήξερε ότι οι πόρτες της βρετανικής πρεσβείας άνοιγαν με μεγάλη ευκολία όταν ο Βαν ντε Φλου ζητούσε συνάντηση.

-Θα το δεχθώ υπό ένα όρο, είπε ο άλλος.

-Δεν μπορείς να βάζεις όρους Εντουάρντο, όταν πριν έρθει ακόμη ο Γερμανός, μου είχες πει ότι την ευθύνη για την ασφάλεια του την αναλαμβάνεις εσύ. Οι Άγγλοι θέλουν αποτελέσματα και όχι απολογίες για ευθύνες.

-Τι θα τους πεις;

-Ίσως κάτι που μπορεί να βοηθήσει.

-Γιατί δεν το λες και σε εμένα;

-Διότι αυτή την λεπτομέρεια που ξέρω, μόνο οι Άγγλοι μπορούν να ερευνήσουν.

Ο Εντουάρντο Κορντίγκο κατάλαβε από ένστικτο πως ο Βαν ντε Φλου είχε πιο δυνατό χαρτί απέναντι στους Άγγλους. Εξάλλου πάντοτε τους φοβόταν αυτούς στην βρετανική πρεσβεία. Στα χρόνια του πολέμου ήξεραν να εξαφανίζουν κάθε αντίπαλο. Το ίδιο και οι Γερμανοί.

Τον Βαν ντε Φλου τον υπολόγιζαν διότι είχε δύναμη και χρήμα. Αυτόν; Θα μπορούσαν εύκολα να ζητήσουν την αντικατάστασή του. Τώρα μάλιστα που ήταν οι νικητές στον πόλεμο.

-Να πας εσύ στην πρεσβεία Βαν ντε Φλου. Πρέπει να λυθεί το μυστήριο. Πρέπει να μάθουμε ποιος αυτή την στιγμή κράτα τα διαμάντια και πιθανόν τον κωδικό με τα οπλικά συστήματα.

Ο Εντουάρντο Κορντίγκο σηκώθηκε από τα γραφεία του και έδωσε το χέρι του στον Βαν ντε Φλου.

-Στην φιλία μας και την συνεργασία μας κύριε Βαν ντε Φλου!

-Στην συνεργασία μας κύριε Κορντίγκο, απάντησε ο άλλος, δίνοντας του αδιάφορα το χέρι. Στην συνέχεια σηκώθηκε και βγήκε από το δωμάτιο. Έξω τον περίμενε ο οδηγός του.

-Στο σπίτι του Φερνάντο, είπε στον οδηγό.

-Αμέσως αφεντικό.

Την ίδια ώρα που ο Βαν ντε Φλου βρισκόταν στο γραφείο του αρχηγού της αστυνομίας του Μοντεβιδέο, ο άγνωστος άνδρας που άρπαξε τον ναυτικό σάκο από το κοιμητήριο, γιομάτος αγωνία είχε φτάσει ήδη σπίτι του. Κλείστηκε στο υπνοδωμάτιο και άρχισε να ψάχνει για το περιεχόμενό του.

Όταν το άνοιξε και είδε ότι το μοναδικό περιεχόμενό του ήταν ένα σιδερένιο κουτί, σκέφθηκε πως πιθανόν να είχε μέσα ναρκωτικά ή λεφτά.

Όμως όταν αντίκρισε τα μαύρα σακουλάκια κι ανοίγοντας το πρώτο, είδε τα διαμάντια ένιωσε το αίμα του να καίει το πρόσωπό του.

Πήγε προς το παράθυρο και τράβηξε την κουρτίνα. Το παράθυρο του διαμερίσματος έβλεπε προς το δρόμο. Μπορούσε κάποιος περαστικός να δει.

Πήρε το σιδερένιο κουτί και άδειασε το περιεχόμενό του πάνω στο κρεβάτι. Με χέρια που τρέμανε άνοιγε ένα-ένα τα σακουλάκια. Δεν ήταν μόνο τα διαμάντια αλλά και τα χρυσά νομίσματα.

Φύλαξε στο σιδερένιο κουτί τα άδεια σακουλάκια. Στην ταραχή του δεν πρόσεξε ότι στο κάθε σακουλάκι βρισκόταν και ένα μικρό χαρτάκι, με αριθμούς και γράμματα.

Ακούμπησε την παλάμη του πάνω σε αυτόν τον θησαυρό, που ήταν ριγμένος στο σεντόνι, έκανε τον σταυρό του και ψιθύρισε:

-Παναγιά βοήθα με. Δεν ξέρω τι να κάνω.

Ποιος ήταν αυτός ο άνδρας;